

[Stein.]

af — det skal ikke være nogen særlig Bebrejdelse —, at Sagen ikke inden Forelæggelsen har været tilstrækkelig gennemtænkt, ikke tilstrækkelig forberedt. Dette understreges yderligere gennem de Ændringer, der er sket ved Sagens anden Behandling, og ved selve dette, at endnu mellem anden og tredje Behandling i det andet høje Ting fremkom den højtærede Justitsminister med Ændringsforslag, som han havde ladet sig inspirere til af Drøftelsen ved anden Behandling. Det er ikke noget, som jeg paa nogen Maade skal angribe den højtærede Minister for, men det understreger, at der i disse Forhold er saa mange uafklarede Spørgsmaal, som tiltrænger en nøje Drøftelse, og den højtærede Minister har jo ogsaa for sit Vedkommende givet Tilsagn om, at det er han indstillet paa.

Jeg kan ikke nægte, at saaledes som Forslaget foreligger her, gør det paa mig et noget sammenfikket Indtryk, og jeg tror, at man ved en nøjere Behandling af Sagen — og her maa det høje Landsting jo ogsaa have sin Samvittighed i Orden — vil kunne finde Veje til Løsning af de Problemer, som den højtærede Minister i denne Forbindelse har fundet sig kaldet til at sætte paa Dagsordenen.

Jeg skal under de foreliggende Omstændigheder ikke forlænge Diskussionen, men udtaler blot min Forventning om, at man vil faa Lejlighed til, saaledes som det er stillet i Udsigt, at foretage en virkelig saglig og reel Behandling af det foreliggende Forslag, saa at der kan komme et godt Resultat ud af det.

Gunnar Fog-Petersen: Klokkeren slaar, Tiden gaar, Rigsdagens Hjemsendelse forestaar, og jeg skal derfor under Hensyntagen til de lange Dagsordener, der ligner visse Smørrebrødssedler, som er berømte her i Byen, fatte mig kort vedrørende denne Sag, som jeg forstaar skal henvises til en Udvalgsbehandling.

I den stærke Interesse, som det foreliggende Lovforslag, det oprindelige og det nu omdannede Forslag, har vakt ikke alene inden for de faglige Kredse, som det særlig vedrører, men ogsaa i den store Offentlighed, ser jeg et Vidnesbyrd om, at den højtærede Justitsminister har rørt ved Problemer, som har en udbredt Interesse, og dette gælder ikke alene den ene Side af Sagen, men ogsaa den anden — det er ligegyldigt, om man ser paa Spørgsmaalet om Sagers Genoptagelse eller paa Spørgsmaalet om disciplinær Myn- dighed over for Dommere.

Ved Sagens hidtidige Behandling har der været rejst Spørgsmaal om Rigsdagens Stilling, om Sagens Grundlovmæssighed og om Forsøg paa fra Domsmagtens Side at paavirke Rigsdagen paa en Maade, som ikke kunde billiges. Jeg vil gerne derom i Korthed sige, at Rigsdagen naturligvis i enhver Henseende staar frit af Domsmagten, hvilke Personer og hvilke Institutioner inden for denne der end ytrer sig; i Lovgivningsarbejdet er der ingen over og ingen ved Siden af Rigsdagen. Og hvad Lovforslagets Grundlovmæssighed angaar, har jeg vanskeligt ved at forstaa det Udtryk, der siger, at det strider imod Grundloven. Jeg kunde forstaa, hvis man sagde, at saaledes som Lovforslaget foreligger her, falder det ikke ind under, hvad man i sin Tid har tænkt sig, da man skrev den paagældende Bestemmelse i Grundloven. Da tænkte man naturligvis kun paa den da bestaaende Ordning af Domsmagtens Forhold; og saa bestemte man: En Dommer kan kun afsættes ved Dom, det vil sige, han kan ikke afsættes administrativt, der skal en Dom til. Men samtidig staar der jo, at Domsmagtens Forhold ordnes ved Lov, saa hvis en af de oprindelige Grundlovsfædre saa dette Forslag, vilde han maaske nok sige til sig selv: Ja, det var ganske vist ikke det, jeg tænkte paa, da vi skrev Grundloven, men jeg maa indrømme, at det ligger inden for Mulighederne: ved Lov at oprette en Domstol, som beskæftiger sig med Dommernes Sager. Og det tror jeg man maa erkende, at det gør.

Det er efter min Mening ikke ubetænkeligt, det er betænkeligt at ville gennemføre en Lov, der vedrører en enkelt Stand i særlig Grad, hvis denne enkelte Stand praktisk talt enstemmigt er derimod. At Standen er imod en saadan Lov, kan skyldes, at Loven foruretter den. Det kan ogsaa skyldes, at man har faaet Fremsættelsen galt i Halsen, og at man ved at forhandle med de paagældende kunde komme til Forstaaelse. Det sidste anser jeg for meget ønskeligt med Hensyn til en Sag, der vedrører Dommerstanden saa direkte, som denne gør.

Da Rigsdagen i sin Tid vedtog Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, følte det af Arbejderklassen som en Lov, der var direkte vendt imod denne Klasse; det følte ikke som en absolut Nødvendighed at faa denne Lov gennemført, men den opfattedes som en Lov, der var direkte vendt imod Arbejderne. Vi fra vor Side fraraadede at gennemføre en saadan Lov, og jeg tror, man kunde sige om den, at den bar Døden i sig fra det Øjeblik, den var vedtaget.